

[Wissing]

flip i presse og TV forskrækkede i den grad såvel regering som folketing, at vi fik en hastigt gennemført lov om udvidelse af timetallet.

Hvordan er denne lov så blevet udnyttet? Selv om der ikke foreligger endelige beregningsresultater for hele landet, så er der dog i nogle amter foretaget foreløbige opgørelser. Disse viser, at på trods af den enorme medicomtale af loven og dens tilblivelse udnyttes den kun af 6 pct. af eleverne. Da vi yderligere kan regne med, at det for en stor dels vedkommende drejer sig om elever, der har valgt latin som tilbudsfag, vil de nu påtænkte ændringer, hvorved latin faktisk vil falde væk, betyde, at tilbuddet om 4 ekstra ugentlige timer vil være så godt som helt overflødigt. Den første revision af folkeskoleloven kan derfor ikke kaldes en succes, tværtimod.

Hvordan vil det så gå med den lovrevision, som man nu påtænker at gennemføre? Den er ganske vist af en helt anden karakter end den foregående, men alligevel tør jeg vove at påstå, at den vil få lige så krank en skæbne. Også den vil blive et lapperi, som ikke vil kunne dække over den ødelagte helhed.

Mon ikke det nu er på tide at erkende, at der i den nuværende lov om folkeskolen findes nogle grundlæggende skavanker, som gør, at skolen ikke kan fungere blot tilnærmelsesvis tilfredstillende. Mon ikke det nu er på tide at erkende, at alene folkeskolens formålsparagraf kan hindre, at der opnås en fornuftig undervisning og rimelige resultater. For mere intetsigende, upræcis og fortolkningsfuld paragraf end folkeskolelovens § 2 findes næppe. I stedet for kort og godt at fastslå, at det er skolens opgave, at eleverne lærer noget, jongleres der i formålsparagrafen med en række fine begreber som muligheder for oplevelse, selvvirksomhed, selvstændig vurdering, stillingtagen, medleven, medbestemmelse, medansvar, åndsfrighed og demokrati. Det er ikke min mening at nedvurdere de nævnte begreber, men anvendt over for børn og unge kan de blive både misforstået og misfortolket, og det bliver de også i udstrakt grad i dagens skole.

Af en meningsmåling, som et stort dagblad for nylig lod foretage, fremgår det ganske klart, at et stort flertal i befolkningen foretrækker en formålsparagraf, som helt enkelt siger, at skolens formål er at give ele-

verne gode kundskaber. Det er en ganske anden holdning end den, som de toneangivende, de såkaldte progressive pædagoger, forsøger at køre skolen efter, og som de hidtil med alt for stort held har fået såvel ministre som et flertal i folketinget til at være lydøre over for. Disse indflydelsesrige personer kan i dag for de flestes vedkommende kun betegnes som skrivebordspædagoger, idet de for længst har taget bestik af den krise i skolen, som de selv har været med til at skabe, og derfor for længst har trukket sig tilbage fra den praktiske undervisning og det daglige slæb. Dette overlader de gerne til de almindelige lærere, for hvem opfyldelsen af kravene til det daglige arbejde synes mere og mere håbløs.

Ikke mindst i forbindelse med Danmarks Lærerforenings kongres i sidste uge har der været talt og skrevet meget om lærernes nuværende meget vanskelige situation. Der har været stillet krav om omlægning af arbejdstiden, idet færre katedertimer ville give bedre muligheder for at løse det stadig stigende antal sociale opgaver. En nærmere definition af disse opgavers stressskabende karakter gives som regel ikke.

Formanden for Danmarks Lærerforening siger i sin formandsberetning, at lærernes arbejdsvilkår og skolens muligheder for at fungere er i en sådan krise, at det må betegnes som umuligt at fortsætte under de nuværende forhold. Efter formandens mening skal årsagen hertil ikke findes i folkeskoleloven, og selv om jeg ikke kan støtte dette synspunkt, så forstår jeg godt udtalelsen, når jeg betænker, hvor ivrigt man fra Danmarks Lærerforenings side medvirkede ved skabelsen af denne lov.

Videre i sin beretning siger Lærerforeningens formand, at man ikke kan udpege nogen bestemt som ansvarlig for, at det står så galt til, men at årsagen må søges i noget ubestemmeligt, som kaldes en tendens i tiden, den almindelige samfundsudvikling, eller hvilket udtryk man nu måtte foretrække. For mit vedkommende er jeg ikke i tvivl om, hvilket udtryk jeg vil foretrække. Jeg foretrækker at bruge det gode gammeldags ord: disciplinkrise. Jeg forstår ikke, hvorfor man viger tilbage for at give en så alvorlig sag den rette betegnelse, for uanset at det måske kan påstås, at det ikke er en disciplinkrise i gammeldags forstand, så er det dog en krise,